

Administrar la desobediència

written by Adam Majó | 28 d'octubre de 2016

En aquest país, com a tot arreu, a la gent d'ordre els espanta la desobediència mentre que l'esquerra diguem-ne alternativa es mor de ganes de practicar-la. Els primers s'agafen amb força amb allò de l'imperi de la llei i l'estat de dret i, els segons, fan de la rebel·lia i el qüestionament dels marcs jurídic, polític, moral i econòmic, bandera. En l'estratègia independentista, uns proposen deixar el canvi de legalitats per al moment definitiu, per quan ja no hi hagi marxa enrere, els altres, en canvi, desobeirien tres cops al dia si fos possible. Uns eviten la paraula i prefereixen parlar d'obediència al mandat democràtic i a la nova legalitat mentre els altres se n'omplen la boca sense embuts. Uns són de Churchill i els altres d'en Che Guevara, què hi farem, però, malgrat tot, comparteixen un projecte polític de primera divisió: fundar una república. Estan, i ho saben, condemnats a entendre's i a buscar mínims comuns denominadors, també a l'hora d'exercir la desobediència. La bona notícia és que l'han trobat, aquest punt mig, aquest acord tàcit: acumular forces i estructures per la desobediència institucional, per la ruptura (o desconnexió) amb la legalitat espanyola, i mentrestant començar a practicar una certa gimnàstica desobedient que ens ha de permetre desemascarar les mancances democràtiques de l'enemic alhora que anem, tots plegats, perdent-li la por que encara li tenim. Per aconseguir-ho els actes de desobediència haurien de reunir un parell de condicions indispensables: que l'objecte concret que ens porti a desobeir tingui un alt suport popular, del conjunt de l'independentisme i de més enllà, i –molt important!- que sigui fàcilment comprensible des de l'exterior, fàcil d'explicar als diaris i telenotícies del món.

Així, la consulta del 9N, la prohibició de les corridas, el rebuig a la festa del 12 d'octubre o la nul·litat dels judicis

franquistes reunirien fàcilment les dues condicions, formarien part d'aquest conjunt de temes àmpliament defensats dins el país i molt capaços de generar simpaties i comprensions arreu del món. **Alhora, també entrarien en aquesta lògica actituds com la de la Carme Forcadell, en Joan Coma a la Montse Venturós que desperten amplis suports aquí i que són fàcilment explicables a fora com el què són: persecució política.**

Anem pel bon camí, doncs, amb això de la desobediència. Si l'estat opta per accelerar la dinàmica repressiva, arribarem al referèndum amb la gent mobilitzada i emprenyada. Si opten per no passar de les amenaces televisades, quedarà en evidència la seva impotència i ens veurem encara més capaços de posar les urnes amb totes les conseqüències.